

CORA CARMACK

Faking it

Vertaald door Marga Blankestijn

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Cade

Je zou verwachten dat ik er inmiddels aan gewend zou zijn. Dat ik niet meer telkens wanneer ik ze samen zag het gevoel zou krijgen dat mijn hart in een roestige blender werd gestopt.

Je zou verwachten dat ik mezelf geen pijn meer zou doen door het meisje dat ik liefheb met een andere man te zien.

En je zou op beide punten ongelijk hebben.

Er had net een noordoosterstorm gewoed, dus de lucht was fris in Philadelphia. De sneeuw van gisteren knarste nog onder mijn voeten. Het klonk ongewoon luid, alsof ik onderweg was naar het schavot in plaats van een kop koffie met vrienden.

Vrienden. Ik produceerde een lachje – als een boer met kiespijn – en mijn adem steeg als rook omhoog. Ik zag ze al staan, op de hoek verderop. Bliss had haar armen om Garricks nek geslagen en ze stonden innig verstrengeld op de stoep. Ingepakt in jaals en dikke jassen leken ze wel een advertentie in een tijdschrift, of zo'n perfect stel in een nieuw fotolijstje.

Ik had een bloedhekel aan die foto's.

Ik deed mijn best om niet jaloers te zijn. Ik begon eroverheen te komen.

Heus.

Ik wilde Bliss gelukkig zien, en toen ze haar handen in Garricks jaszakken stak en de nevel van hun adem tussen hen in wolkte, zag ze er ook heel gelukkig uit. Maar dat was deels het probleem. Zelfs als ik mijn gevoelens voor Bliss helemaal wist uit te schakelen, wekte hun geluk mijn jaloezie.

Omdat ik zo godsgruwelijk ongelukkig was. Ik probeerde bezig te blijven, ik had wat vrienden gemaakt en wende al aardig aan het leven hier, maar het was gewoon niet hetzelfde. Opnieuw beginnen was hondsmoeilijk.

Op een schaal van één tot getto, scoorde mijn appartement

een dikke acht. Het contact met mijn beste vriendin verliep nog steeds niet echt soepel. Mijn studieleeningen hadden zich zo hoog opgestapeld dat ik er elk moment onder bedolven kon worden. Ik had gedacht dat ik door mijn master te halen in elk geval één ding in mijn leven op orde zou krijgen... MIS.

Ik was de jongste van de opleiding, en alle anderen hadden al jaren werkervaring in de echte wereld achter hun kiezen. De opdrachten waren allemaal veel te moeilijk en de andere acteurs allemaal veel te goed. Ik was hier nu al bijna drie maanden, en het enige wat ik aan toneel had gedaan was een gastoptreden als dakloze in een reclame voor een hulpverleningsorganisatie.

Ja hoor, ik had het geweldig naar mijn zin.

Ik wist op de minuut af wanneer Bliss me zag aankomen, want ze trok haar handen uit Garricks jaszakken zodat ze veilig langs haar zij bungelden voordat ze me riep. 'Cade!'

Ik glimlachte. Misschien deed ik toch wel iets aan toneel.

Ik voegde me bij hen op de stoep en Bliss omhelsde me even. Kort. Plichtmatig. Garrick schudde me de hand. Hoe vervelend ik het ook vond, ik mocht hem nog steeds graag. Hij belette Bliss nooit om mij te zien, en hij scheen me een behoorlijk lovende referentie te hebben gegeven toen ik me bij Temple inschreef. Hij probeerde niet voortdurend zijn territorium af te bakenen of me op mijn plaats te zetten. Hij glimlachte en klonk oprecht toen hij zei: 'Fijn om je weer te zien, Cade.'

'Ik vind het fijn om jullie ook weer eens te zien.'

Even bleef het ongemakkelijk stil en toen rilde Bliss overdreven en zei: 'Ik weet niet hoe het met jullie zit, maar ik heb het ijskoud. Laten we naar binnen gaan.'

Samen liepen we Mugshots in. Overdag was het een koffiebar, en 's avonds werd er ook drank geschonken. Ik was er nog nooit geweest omdat het nogal ver van mijn appartement bij Temple vandaan was en omdat ik geen koffie dronk, maar ik had er veel goeds over gehoord. Bliss vond koffie nog altijd heerlijk, en ik vond het nog altijd heerlijk om Bliss gelukkig te maken, dus had

ik ermee ingestemd om haar daar te ontmoeten toen ze me belde. Even overwoog ik om te vragen of ze me nu al alcohol zouden willen serveren, al was het nog geen avond. Bij nader inzien hield ik het op een smoothie en vond een tafeltje dat groot genoeg was om ons allemaal voldoende persoonlijke ruimte te bieden.

Bliss ging als eerste zitten, terwijl Garrick op hun bestelling wachtte. Haar wangen waren rood van de kou, maar het winterse weer stond haar goed. De blauwe sjaal om haar nek accentueerde haar ogen, en haar krullen vielen over haar schouders, wanordelijk verwaaid en wonderbaarlijk mooi.

Shit. Ik moest hier echt mee ophouden.

Ze trok haar handschoenen uit en wreef in haar handen. 'Hoe gaat het met jou?' vroeg ze.

Met mijn vuisten gebald onder de tafel loog ik: 'Prima. Colleges gaan goed. Ik vind Temple geweldig en de stad is prima. Het gaat prima.'

'Echt waar?' Ik zag aan haar gezicht dat ze wist dat ik loog. Ze was mijn beste vriendin en daardoor moeilijk in de maling te nemen. Ze had me altijd goed doorzien... behalve waar het mijn gevoelens voor haar betrof. Al mijn andere angsten en onzekerheden doorzag ze, maar dat nooit. Soms vroeg ik me af of ik dat alleen graag wilde denken. Misschien had ze mijn gevoelens nooit doorzien omdat ze dat niet wilde.

'Echt waar,' stelde ik haar gerust. Ze geloofde me nog steeds niet, maar ze kende me goed genoeg om te weten dat ik zou blijven liegen. Ik kon tegen haar niet klagen over mijn problemen, niet nu. Zo'n relatie hadden we niet meer.

Garrick schoof aan. Hij had alle bestellingen meegebracht. Ik had de mijne niet eens horen omroepen.

'Bedankt,' zei ik.

'Graag gedaan. Waar hebben we het over?'

Daar gaan we weer. Ik nam een grote slok van mijn smoothie zodat ik niet meteen antwoord hoefde te geven.

Bliss zei: ‘Cade heeft me net alles over zijn studie verteld. Hij doet het geweldig op Temple.’ Sommige dingen waren in ieder geval niet veranderd. Ze kende me nog steeds goed genoeg om te weten wanneer ik een smoesje nodig had.

Garrick schoof Bliss haar koffie toe en glimlachte toen ze dankbaar een grote slok nam. Hij keek naar mij en zei: ‘Dat is fijn om te horen, Cade. Ik ben blij dat het bevalt. Ik sta nog altijd op goede voet met de docenten van Temple, dus als je ooit iets nodig hebt hoeft je maar te kijken, dat weet je.’

God, waarom kon hij geen klootzak zijn? Dan had ik die spanning in mijn borst met een flinke stoot voor zijn kop wat opluchting kunnen bezorgen. Dat zou een stuk goedkoper zijn geweest dan een gat in de muur van mijn appartement beuken.

Ik zei: ‘Dank je wel. Ik zal het onthouden.’

We kletsten wat over onbenulligheden. Bliss vertelde over hun productie van *Pride and Prejudice* en ik realiseerde me dat Garrick haar echt goed had gedaan. Ik had nooit gedacht dat zij als eerste van onze groep al zo snel professioneel zou acteren. Niet omdat ze geen talent had, maar ze had nooit veel zelfvertrouwen gehad. Ik zou de veiliger keus voor toneelmeester hebben verwacht. Nu wilde ik wel graag denken dat ik haar net zo goed haar talenten had kunnen helpen ontdekken, maar eigenlijk was ik daar niet zo zeker van.

Ze vertelde over hun appartement aan de rand van de *gayborhood* van Philadelphia. Tot dusver had ik al haar uitnodigingen weten te ontwijken, maar vroeg of laat zou ik geen smoesjes meer kunnen verzinnen en moeten gaan kijken waar ze woonden. Samen.

Kennelijk was het een nogal feestelijke buurt. Ze woonden recht tegenover een drukke bar. Garrick zei: ‘Bliss slaapt zo licht dat we tegenwoordig geregeld wakker liggen en alle drama’s aanhoren die zich na sluitingstijd onder ons raam afspeelen.’

Sleep ze zo licht? Ik vond het afschuwelijk dat hij dat wist en ik niet. Ik vond het vreselijk dat ik dat vond. Elkaar om beurten

aanvullend vertelden ze een verhaal over een van die nachten, maar ze keken me nauwelijks aan. Ze keken elkaar aan, lachend, en beleefden hun herinnering opnieuw. Ik keek als toeschouwer naar hun volmaakt harmonieuze relatie, en het was een show waar ik meer dan genoeg van had.

Dat was het moment waarop ik me voornam om dit niet meer te doen. Niet tot ik al mijn shit had opgelost. Dit moest de laatste keer zijn. Ik glimlachte en knikte mee tot het verhaal afgelopen was, en was opgelucht toen de telefoon van Bliss ging.

Ze keek naar het scherm, nam het gesprek zonder omhaal aan en drukte snel de telefoon tegen haar oor. ‘Kelsey! O mijn god! Ik heb al weken niets van je gehoord!’

Kelsey had precies gedaan wat ze van plan was geweest. Aan het einde van de zomer was iedereen naar een andere stad verhuisd of naar een andere universiteit gegaan, en Kelsey was naar de overkant van de oceaan vertrokken voor de reis van haar leven. Telkens wanneer ik op Facebook keek, had ze weer een land aan haar lijst toegevoegd.

Bliss stak een vinger op en mimed: ‘Zo terug!’ Ze stond op en zei in de telefoon: ‘Kelsey, wacht even. Ik kan je amper verstaan, ik loop even naar buiten.’

Ik keek haar na en herinnerde me dat haar gezicht vroeger ook zo oplichtte als ze met mij praatte. Het was deprimerend om te beseffen dat het leven zich in zoveel verschillende richtingen had vertakt. Bomen groeien alleen omhoog en in de breedte. Er was geen weg terug naar de wortels, naar het verleden. In die vier jaar op de universiteit waren mijn vrienden mijn familie geworden. Nu zaten we over het hele land verspreid, en we zouden elkaar waarschijnlijk nooit meer allemaal tegelijk zien.

Garrick zei: ‘Cade, nu Bliss even weg is wil ik graag ergens met je over praten.’

Dit ging heel vervelend worden. Dat voelde ik aan mijn water. De laatste keer dat wij een gesprek hadden gevoerd, had hij me verteld dat ik Bliss maar uit mijn hoofd moest zetten, dat ik mijn

leven niet kon laten leiden door mijn gevoelens voor haar. Verdomd als hij niet nog steeds gelijk had.

‘Ik ben een en al oor,’ zei ik.

‘Ik weet niet zo goed hoe ik het moet zeggen...’

‘Gooi het er maar uit.’ Dat was nog het ergste van alles. Mijn hart was gebroken door mijn beste vriendin, en nu liep iedereen op zijn tenen alsof ik elk moment een zenuwinzinking kon krijgen, als een chick met PMS. Kennelijk stond emotioneel zijn gelijk aan een vagina hebben.

Garrick haalde diep adem. Hij keek onzeker, maar in de paar tellen voordat hij van wal stak, trok er een schijnbaar niet te onderdrukken glimlach over zijn gezicht.

‘Ik ga Bliss ten huwelijk vragen,’ zei hij.

De wereld viel stil en ik hoorde de wandklok naast me tikken. Het klonk als het tikken van een bom, wat ironisch was, aangezien alle stukjes van mezelf die ik met pure wilskracht bij elkaar hield, zojuist ontploft waren.

Ik hield mijn gezicht zo goed mogelijk in de plooi, al had ik het gevoel dat ik elk moment zou kunnen stikken. Ik laste een cesuur in, wat gewoon een chique toneelterm is om te zeggen dat je even zwijgt, want het leek gemakkelijker om dit als een toneelscène aan te pakken, als fictie. Cesuren zijn bestemd voor momenten waarop er iets verschuift in een scène of in je personage. Het zijn momenten van verandering.

Man, wat een cesuur was dit.

‘Cade...’

Voordat Garrick iets aardigs of troostends kon zeggen, dwong ik mijn personage – dwong ik mezelf om weer in beweging te komen. Ik glimlachte en trok een gezicht waarvan ik hoopte dat het er welgemeend hartelijk uitzag. ‘Dat is geweldig! Ze had geen betere man kunnen treffen.’

Het was echt net als acteren, net als slecht acteren dan. Net als wanneer de woorden van een script onnatuurlijk aanvoelden in mijn mond en mijn hoofd op afstand bleef van mijn woorden,

hoe ik ook mijn best deed om me in mijn rol in te leven. Mijn gedachten raceten vooruit en probeerden te beoordelen of mijn publiek mijn optreden slikte, of Garrick het slikte.

‘Dus jij hebt er geen probleem mee?’

Het was van levensbelang om geen moment te aarzelen voordat ik antwoord gaf. ‘Natuurlijk niet! Bliss is mijn beste vriendin en ik heb haar nog nooit zo gelukkig gezien; ik ben juist ontzettend blij voor haar. Het verleden is geschiedenis.’

Hij stak een hand uit over de tafel en klopte op mijn schouder, alsof ik zijn zoon was of zijn broertje of zijn hond. ‘Je bent een goeie gast, Cade.’

Jawel, dat was ik... de eeuwige goeie gast, die eeuwig op de tweede plaats kwam. Mijn smoothie smaakte bitter op mijn tong.

‘Jij had toch audities vorige week?’ vroeg Garrick. ‘Hoe ging dat?’

Alsjeblieft niet, zeg. Ik had al moeten luisteren naar zijn aanzoekplannen. Als ik daarop moest inhaken met het verhaal van mijn totale en ultieme mislukking als masterstudent, zou ik mijn hart doorboren met mijn smoothie-rietje.

Gelukkig werd ik gered doordat Bliss terugkwam. Met een brede grijns op haar gezicht schoof ze haar telefoon weer in haar zak en ging achter Garricks stoel staan, met één hand op zijn schouder. Ineens besepte ik dat ze ja zou zeggen.

Ergens diep in mijn onderbuik wist ik dat honderd procent zeker. En het verscheurde me.

Cesuur.

Cesuur.

Cesuur.

Ik zou iets moeten zeggen, wat dan ook, maar ik kon geen woord uitbrengen. Want dit was geen fictie. Dit was geen toneelstuk, en wij waren geen personages. Dit was mijn leven, en verandering had de gewoonte om me te bekruipten en een mes in mijn rug te steken.

Bliss merkte niets en zei: 'We moeten gaan, schat. Over nog geen half uur moeten we aan de andere kant van de stad zijn voor die voorstelling.' Ze wendde zich naar mij: 'Het spijt me, Cade. Ik had zo graag langer willen kletsen, maar Kelsey is al weken niet te bereiken. Ik moest echt even opnemen, en we spelen vandaag een matinee voor een groep studenten. Ik beloof je dat ik het goed zal maken. Denk je dat je morgen naar ons Thanksgiving-feestje komt, voor mensen die niet naar familie gaan?'

Die uitnodiging probeerde ik al weken te ontwijken. Ik wist bijna zeker dat Thanksgiving het voornaamste doel van deze afspraak was geweest. Ik had op het punt gestaan om dan maar toe te geven, maar nu kon dat niet meer. Ik wist niet wanneer Garrick zijn aanzoek wilde doen, maar ik wilde er beslist niet bij zijn als het zover was of als het eenmaal gebeurd was. Ik moest deze mensen een tijdje niet zien, Bliss niet zien, geen figurant meer zijn in hun verhaal.

'O ja, dat ben ik vergeten te vertellen. Ik ga toch maar naar huis met Thanksgiving.' Ik vond het afschuwelijk om tegen haar te liegen, maar ik kon gewoon niet meer. 'Oma voelt zich niet zo goed, dus het leek me beter om even te gaan.'

Ze trok een bezorgd gezicht en wilde een hand op mijn arm leggen. Ik deed alsof ik het niet zag en liep weg om mijn lege smoothie-beker in de prullenbak te gooien. 'Is ze wel in orde?' vroeg Bliss.

'O ja, dat geloof ik wel. Waarschijnlijk gewoon een virusje, maar op die leeftijd weet je het maar nooit.'

Ik had zojuist mijn dierbare oma van zeventig, de vrouw die me had grootgebracht, als uitvlucht gebruikt. Hoe lullig kun je zijn.

'O, nou, doe haar de groeten van mij en zeg dat ik hoop dat ze gauw beter wordt. En jij een veilige reis gewenst.' Bliss boog zich voorover om me te omhelzen en ik deinsde niet achteruit. Sterker nog, ik omhelsde haar ook. Omdat ik van plan was om

haar een tijd niet te zien, niet voordat ik (zonder te liegen) kon zeggen dat ik eroverheen was. En gezien de manier waarop mijn hele lichaam leek te zingen bij haar aanraking, kon dat nog wel een poosje duren.

Bliss en Garrick paktten hun spullen bij elkaar en ik ging weer zitten, zogenaamd om een poosje te studeren. Ik haalde een toneelstuk tevoorschijn om te gaan lezen, maar in werkelijkheid was ik gewoon nog niet klaar om naar huis te lopen. Ik kon niet nog meer tijd alleen met mijn gedachten doorbrengen. De koffiebar was net druk genoeg om mijn hoofd te vullen met het gegons van de levens en de gesprekken van andere mensen. Toen Bliss naar buiten liep wuifde ze naar me door het raam, en ik wuifde terug en vroeg me af of zij de onomkeerbaarheid van dit afscheid voelde.

Max

Mace schoof zijn hand in mijn achterzak op het moment dat mijn telefoon in mijn steekzak trilde. Ik gunde hem de drie seconden die het me kostte om mijn telefoon te grijpen voordat ik hem een stoot gaf met mijn elleboog, en hij trok zijn hand weg.

Onderweg naar de koffiebar had ik hem al drie keer moeten aanstoten. Hij leek wel wat op die vis met geheugenverlies uit *Finding Nemo*.

Ik keek naar het scherm en zag een foto van mijn moeder die ik genomen had toen ze even niet keek. Ze was groente aan het snijden en zag eruit als een messentrekkende maniak, wat ze eigenlijk ook was, zonder de messen dan.

De laatste paar stappen naar Mugshots legde ik op een sukkel-drafje af en ik liep eerst naar binnen voordat ik opnam.

‘Hoi, mam.’

Op de achtergrond klonk kerstmuziek. We hadden Thanksgiving nog niet eens gehad, en zij draaide al kerstmuziek.

Maniak.

‘Dag lieverd!’ Ze hield de laatste lettergreep zo lang aan dat ik dacht dat ze een robot was die net was vastgelopen. Toen vervolgde ze eindelijk: ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Niks, mam. Ik loop net bij Mugshots binnen voor een kop koffie. Je weet wel, waar ik met jullie ben geweest toen jij en papa me hielpen verhuizen.’

‘Dat weet ik nog! Een heel leuk tentje, jammer dat ze er alcohol schenken.’

En dat was mijn moeder in een notendop.

Dat moment (helaas een stil moment) koos Mace om te zeggen: ‘Max, hetzelfde als altijd, schat?’

Ik wuifde hem weg en ging een paar stappen verderop staan.

Mama moest me op de speaker hebben gehad, want mijn va-

der kwam tussenbeide: ‘En wie is dat, Mackenzie?’

Mackenzie.

Ik huiverde. Ik vond het zo erg dat mijn ouders ronduit weigerden om me Max te noemen. En als ze Max al niets vonden voor hun kleine meid, zouden ze het zeker niets vinden dat ik uitging met een jongen die Mace heette.

Mijn vader zou een hartverzakking krijgen.

‘Zomaar een jongen,’ zei ik.

Mace stootte me aan en wreef met zijn duim langs zijn wijsvinger. Dat was waar ook. Hij was ontslagen. Ik gaf hem mijn portemonnee om te betalen.

‘Is het een jongen met wie je uitgaat?’ vroeg mama.

Ik zuchtte. Het kon geen kwaad om dat toe te geven, als ik bepaalde details maar vaag hield. Alle details, eigenlijk.

‘Ja, mam. We daten sinds een paar weken.’ Eerder drie maanden, maar afijn.

‘Is dat zo? En waarom weten wij dan nog niets van die jongen?’ Pap, weer.

‘Omdat het nog zo nieuw is, pap. Maar het is echt een aardige jongen, en slim.’ Ik geloof eigenlijk niet dat Mace zijn middelbare school had afgemaakt, maar hij was heel knap om te zien en een fantastische drummer. Ik was niet geschikt voor het soort jongen dat mijn moeder goedkeurde. Binnen een week zou mijn hoofd smelten van verveling. Als ik hem tenminste niet voor die tijd al weggejaagd had.

‘Waar hebben jullie elkaar leren kennen?’ vroeg mam.

O, je weet wel, hij heeft me versierd in de gogobar waar ik werk, dat bijbaantje van mij waar jullie geen idee van hebben.

In plaats daarvan zei ik: ‘In de bibliotheek.’

Mace in de bibliotheek. Dat was lachwekkend. Als ik niet op tijd had ingegrepen, zou zelfs de tatoeage dwars over zijn sleutelbeen verkeerd gespeld zijn.

‘Echt waar?’ Mam klonk sceptisch. Dat kon ik haar niet kwalijk nemen. Aardige jongens ontmoeten in bibliotheken was niet

echt mijn ding. Elke ‘ouderavond’ die ik ooit had meegemaakt was op een ramp uitgelopen, waarbij mijn ouders ervan overtuigd raakten dat hun dochter gehersenspoeld was door een goddeloze zondaar, en mijn vriendje me aan de kant zette omdat ik te veel bagage had.

Mijn bagage heette Betty en Mick en kwam in een nette polkadotjurk en een knoopvest thuis van het bridgen met de burens. Soms was het moeilijk te geloven dat ik uit hen was voortgekomen. De eerste keer dat ik mijn haar felroze verfde, barstte mijn moeder in tranen uit alsof ik haar verteld had dat ik zestien was en zwanger. En dat was alleen nog maar een kleurspoeling geweest.

Tegenwoordig was het een stuk simpeler om ze gewoon in de waan te laten, vooral omdat ze me nog steeds financieel steunden zodat ik meer tijd kon besteden aan mijn muziek. En het was niet dat ik niet van ze hield – dat deed ik echt wel. Ik hield alleen niet van de persoon die zij wilden dat ik was.

Dus bracht ik kleine offers. Ik stelde mijn vriendjes niet aan ze voor. Ik verfde mijn haar in een relatief normale kleur als ik naar huis ging. Ik verwijderde of verborg mijn piercings en droeg coltruien en lange mouwen om mijn tatoeages te bedekken. Ik vertelde ze dat ik op de receptie van een boekhoudkantoor werkte, in plaats van aan de balie van een tattoostudio, en zei nooit iets over mijn andere baantje in de bar.

Als ik naar huis ging, deed ik een paar dagen alsof ik normaal was en smeerde hem dan weer als de bliksem, voordat mijn ouders me aan een pukkelige accountant konden voorstellen.

‘Ja, mam. In de bibliotheek.’

Met kerst zou ik haar wel vertellen dat het niets geworden was. Of dat hij een seriemoordenaar was. En dat kon ik dan mooi als excuus gebruiken om nooit meer met een gewone aardige jongen uit te gaan.

‘Nou, dat klinkt allemaal heel leuk. We willen hem graag leren kennen.’

Op dat moment kwam Mace terug met mijn tas en onze koffie. Heimelijk haalde hij een heupfles uit zijn zak en schonk iets extra's bij de zijne. Ik wuifde hem weg toen hij het me aanbood. Cafeïne was genoeg voor mij. Wel vreemd dat hij zich geen koffie kon veroorloven, maar wel alcohol.

'Tuurlijk, mam.'

Mace schoof een hand in mijn jas en om mijn middel. Zijn hand gloeide groot en warm door mijn dunne T-shirt heen en ik huiverde even onder zijn aanraking. 'Ik denk dat je hem heel aardig zult vinden.' Mijn zin eindigde in een ademloze zucht omdat Mace met zijn lippen de huid van mijn hals beroerde, en ik rolde verzaligd met mijn ogen. Kom daar maar eens om bij een accountant. 'Hij is heel, eh, begaafd.'

'Nou, dat zullen we dan binnenkort wel zien,' was het knorrige antwoord van mijn vader.

Ha. Als ze dachten dat er ook maar een kleine kans was dat ik met kerst iemand mee naar huis zou brengen, vergisten ze zich deerlijk.

'Zeker, pap.'

De lippen van Mace boden een overvloed van sterke argumenten om de geplande bandrepetitie die ochtend over te slaan, maar het was de laatste keer dat we allemaal samen konden oefenen voor het optreden volgende week.

'Mooi,' zei pap. 'Dan zijn we over vijf minuten bij dat koffietentje.'

Mijn koffie raakte de vloer voordat ik er zelfs maar van had kunnen proeven. 'WAT? Zijn jullie niet thuis in Oklahoma?'

Mace sprong achteruit toen de koffie over onze voeten spetterde. 'Max!' Ik had geen tijd om aandacht aan hem te besteden; ik had veel grotere problemen.

'Niet boos zijn, lieverd,' zei mama. 'We vonden het zo jammer dat je niet thuis kon komen voor Thanksgiving, en toen besloten Michael en Bethany ook om deze keer naar haar ouders te gaan. Dus besloten wij om jou een bezoek te brengen! Ik heb zelfs spe-

ciaal een kalkoen besteld. O, je zou je nieuwe vriendje moeten uitnodigen. Die uit de bibliotheek.'

SHIT. SHIT. DUBBELDIKKE SHIT.

'Sorry, mam, ik weet bijna zeker dat mijn vriend bezet is met Thanksgiving.'

Mace zei: 'Nee hoor.' En ik weet niet of het komt door al die jaren in een band en de gehoorbeschadiging door de harde muziek, of door te veel verspelde hersencellen, maar die gast kan echt niet fluisteren!

'O, wat fijn! We zijn er met een paar minuten, lieverd. Ik hou van je, teddybeer!'

Als ze me teddybeer noemde waar Mace bij was, stond ik niet voor mezelf in. 'Wacht, mam...'

De lijn viel dood.

Dat leek me een voorbeeld dat navolging verdiende.

Nadenken, Max, niet zeuren. Ouders op koers, landing binnen twee minuten. Tijd voor drastische schadebeperking.

Mace had ons om de gemorste koffie heen gemanoeuvreerd terwijl ik aan de telefoon was en wilde zijn armen weer om mijn middel slaan. Ik weerde hem af.

Ik nam hem eens goed op – zijn zwarte, warrige haar, zijn prachtige donkere ogen, de gaten die zijn oorlellen oprekten en de mechanische schedel die hij op de zijkant van zijn nek had laten tatoeëren. Ik vond het geweldig dat hij zijn persoonlijkheid zo op zijn huid droeg.

Mijn ouders zouden het verschrikkelijk vinden.

Mijn ouders vonden alles verschrikkelijk wat niet geordend en geoormerkt in een hokje kon worden gestopt. Zo waren ze niet altijd geweest. Ooit luisterden ze wel, en beoordeelden ze mensen op dingen die ertoe deden, maar die tijden waren allang voorbij, en ze konden elk moment binnen lopen.

'Je moet weg,' zei ik.

'Wat?' Hij stak zijn vingers in de lussen van mijn riem en trok me naar zich toe tot onze heupen botsten. 'We zijn er net.'

Ergens dacht ik dat Mace mijn ouders misschien wel aan zou kunnen. Hij had mij immers ook om zijn vinger gewonden, en voor de meeste mensen was dat zoiets als een python bezweren. Hij mocht dan niet heel slim of netjes of wat dan ook zijn, maar hij hield hartstochtelijk veel van muziek en van het leven. En hij was gek op mij. Er was een echte vonk tussen ons. Iets vurigs, wat ik niet wilde laten doven door mijn ouders die nog altijd in het verleden leefden en niet konden verwerken wat er met Alex was gebeurd.

‘Het spijt me, schatje. Mijn ouders komen onverwacht op bezoek en ze kunnen hier elk moment zijn. Dus óf je moet weg, óf je moet doen alsof je me niet kent of zo.’

Ik was van plan om me te verontschuldigen, om te zeggen dat ik me niet voor hem schaamde, dat ik hier gewoon niet klaar voor was. Daar kreeg ik de kans niet eens voor, want hij stak al meteen zijn handen op en deinsde achteruit. ‘O shit. Oké, geen probleem. Ik ben al weg.’ Hij liep naar de deur. ‘Bel maar als je van ze af bent.’

Toen was hij vertrokken. Zonder vragen te stellen. Zonder dapper aanbod om de ouderlijke keuring te trotseren. Hij liep rechtstreeks de deur uit, stak een sigaret op en beende weg. Even overwoog ik om hem achterna te gaan. Om mee te vluchten of hem uit te schelden, een van de twee.

Maar dat kon niet.

Nu hoefde ik alleen nog te bedenken wat ik mijn ouders moest vertellen over mijn plotseling afwezige, bibliotheken bezoeken-de, o zo aardige vriendje. Ik zou wel gewoon zeggen dat hij naar zijn werk moest of naar college of de zieken genezen of iets dergelijks. Ik keek de zaak rond op zoek naar een leeg tafeltje. Waarschijnlijk zouden ze mijn leugen onmiddellijk doorzien en weten dat er helemaal geen aardige jongen was, maar daar kon ik niets aan doen.

Shit. Het was superdruk in de koffiobar en alle tafeltjes waren bezet.

Er was wel een vierpersoonstafel waar een jongen in zijn een-tje aan zat, en het zag ernaar uit dat hij bijna klaar was. Hij had korte bruine krullen die getemd waren tot een kapsel dat er netjes en schoon uitzag. Hij was heel knap, op die typisch Amerikaanse modellenmanier. Hij droeg een trui en een sjaal en er lag een boek op zijn tafeltje. Dit was het type dat bibliotheken in reclames zouden moeten gebruiken, als ze meer mensen aan het lezen wilden krijgen.

Normaal gesproken zou ik hem geen blik waardig hebben gekeurd, want jongens zoals hij zien niets in meisjes zoals ik. Maar hij keek mij aan. Hij staaarde me aan, zelfs. Hij had dezelfde donkere, doordringende ogen als Mace, maar dan zachter. Aardiger.

En het leek net of het universum me een geschenk aanbood. Het enige wat eraan ontbrak was een knipperende neonpijl boven zijn hoofd met DE OPLOSSING VOOR AL JE PROBLEMEN erop.